

הוא אשר אמרתי : אנו בלנו בני ארץ ישראל והגולה חייבים הננו להכיר תורה לברמזל" שלנו שקבע קורספונדנט וסופרים מיוחדים בכל מקום בארצנו העומדים תמיד על המשמר ומודרזים לא רק להמית את סופרינו לפני זמנם — מעשה שהיה ! — אלא גם להובילם לא"י לפני הזמן ומעשה טורה יוכיח !..

ואי"ה בסוף הקיץ, כשנפיע המשורר הזורי בארצנו יוציא הארץ מתוך גניזו הדבים והשמות הממלאים את אוצרותינו את גליונרשל טאגורה ורק ישנה את התאריך, כדרכנו...

הוי, כמה מקנא אני ב Xenophone שזכה סו"ס לכתב ולדפיס מאמר, כלומר מכתב, בעתון רציני וזר"ח שכוה הרחוק מכל סנסציה ובורח כמטחוריקשת מיריעות קלוטות מן תאווה כמו למשל הידיעה של טאגורה ואיש עוסק בדברים של מדבכך כגון נאוכו של קלייטון בפ"ת, שיופיע אי"ה ב"הארץ" שבוע אחר, דאר"היום, ומאת סופרנו המיוחד בפ"ת..

הוי, מי יתנני סופר מיוחד ב"הארץ" בחיפה או בירושלם, כי אז הייתי מוסר מיד את כל ידיעותי לת"א — רק לא ע"י התילי פון האורז המהליף בניארם ומביא את הסופרים לירי, טעות" ושיגאת נסה" ומאמרים ראשיים וצחוק אדיר בכל הארץ, בלי מרכאות..

ותורה מחזרת על ואכסניה שלה. לפנים, כשנסע בלעם לקלל את ישראל, עשה הקב"ה נס ויפתח את פי האתון, כמו שכתוב בפרשת השבוע, וגם עכשיו פתח ה' את פי אייל-אתון" (חמור-חמורתיים בלע"ז) בבית הקורדים בלונדון, וכפי הידיעות האחר-רונות, הפך ה' בפי הבלעמים שלנו בלונדון ובפ"ת את הקללה לכרכה..

ואם ירצה השם וביחוד הבעל-דין" (בלדיון בלע"ז) שלנו בלונדון, יחור ה"רבי" בשלום לימים-נוראים" אל החדר וכפי הנר-אה מאחורי הפרגוד יביא עמו גם חומש' חדש ומחודש, דפוס עברי, בלא ל"ב פרושים וכלא ראשית-יבנות, כמו למשל : (א"י) במסגרות צרות, שהם ספק ארץ ישראל ספק ארץ-ישמעאל, וביחוד יביא במלתחתו הפעם מתנה יפה, בצורת רצועה כפולת-שמנה בעלת אטריות" ארוכות, כדי לפתח את השקצים" אל החדר וללמדם פרשת, בלק" עם פירש"י מצרפת בעון מועצת מהוקקים ומועצת א"י ועצת מרעים, על שער החומש' שיהיה פתוח יהיו טעמי ההפטרות בשנויים קצת : בלי מהפדפיטטא" ורק אתנתא גדולה, קרמא" ואולא לישראל, אולא-גרש וגרשים לעשו וישמעאל, תלישה גדולה באוני השקצים" ותלישה קטנה באוני הקצינים וסוף פסוק לכל הצרות-ואחר ברכות ההפטרות יהיה כתוב באותיות גדולות : "על כסאו לא ישב זר"... כמו שאמר לי הרבי בשעת הפרדו מאתנו

בנשף שנערך לכבוד הגנרל גרנט שנסע עמו לונדונה, לאחר שרקד בעליונות עם כל בנות יפת וישראל הנאות :
I am going for business and not for pleasure
(אני הולך לעסקים ולא לתענוגים...)

* * *

ומשירדו המקרים במסלת הברזל נתרבו פתאם הצרכים אצל אחב"י לנסיעות מהכא להתם ומהתם להכא ומטבע היהודים בכלל לנסע וזמיר מי לקרלסבור, מי לקזיגו" ביפו ומי לאמריקה ירושה זו באה להם מאבות-אבותיהם במדבר, שנאמר : ויסעו ויהנו בת... לא בתלפיות ! ומכל-שכן עכשיו בא"י, שהיהודי נוסע ותרבה-הלא פה ביתו הלאומי ונוסע הוא כהוד ביתו הרכבות שבין יפו ירושלם, יפוזחיפה מלאות תמיד ב"ה מאחב"י הנוסעים הליכה-חזרה, ומרב הגסיר עות והפזיזות ישנם יהודים כאלה שהם חוזרים עוד לפני גסעם... ותתחנה הראשית היא, כמוכן, תל-אביב.

תושב נוח-שלום הנני — כך מספר לי תלמידי במלון אלנבי במשתה לכבוד הגברת פלו, בשווא יושב בגן-ערן תורקי" בין שתי מטרוניות מסורבלות, לבוש בסמוקינג שחור ואוכל דגים ולחם בזיעת אפיים ואני יושב ממולו לבוש בסמוקינג הלבן שלי, הוא אוכל

כידו האחת ומדבר כידו השניה, כנהוג, — ונוסע אני (כך הוא אומר) כפעם בפעם לרגלי עבודתו לערי פנים הארץ-כבר הורגלתי לראות, למשל, שמיפו לתל אביב התאים ריקים ומתל-אביב הם מתמלאים והדחק גדול ר"ל וכן גם חזרה, כבוא הרכבת לת"א, היא מפליטה מקרבה בן פורת יוסף, שמונים למאה מנוסעים, באפן שתחנת תל אביב הנה עכשיו התחנה הראשית שביפו וערכה גדול להנהלת מסלת הברזל בארצנו.

אבל אין הכמה, אין עצה ואין תבונה כנגד המול הרע, ביפו כזכרים עד עכשיו כרטיסים קטנים בשם, יפוזרונה" היוודע רבי ומורי מר עזמות — ואומר תלמידי בהלחמו עם כנה ה"עור-עקרון", שנקרא כך רק בשביל העקרון... את תחנת שרונה ? פעמים רבות נוסע אנכי לשכם ולתל-כרם : בזמן האחרון פניתי לפקיד התחנה של בני-חמור ודרשתי ממנו כרטיס לתל אביב.

— מאפיש תל-אביב ! (אין ת"א !) ענה הפקיד בגערה.
— כיצד, מאפיש ? — שאלתי ממנו — את תל אביב של הואג'ה דיונגוף אינד מכיר ? את עיר-הבירה של בן-אב"י, והראיתי לו את מפת, עבר" ב"דאר היום", כנראה, לא מוצא הפקיד את השם הזה במפת החוברת של מסלת הברזל, וענה בזעף : תל אביב מאפיש !
לא חפצתי להכנע — אומר תלמידי

בטבלו את מקלות-האספרנום בצלחת שלא כדרכו. — לפקיד הערבי הזה ולקחתי כרטיס לתל כרם. הן עיר זו יותר קרובה לתל-אביב, חשבתי בלבי, ובטה שמעו על מציאותו של מקום זה. ועוד דבר, יתכן שבשנכם גזרה הג'מיעיה ששמה של ת"א לא יזכר ולא יפקד בתהנה, הכל אפשר... אבל גם בתל-כרם לא הצלחתי.

— תל-כרם פי" — ענה הפקיד המתור-באש — אמא תל-אביב מאפיש ! (תל-כרם יש, אבל תל אביב אין !), והוא באחת: "מאפיש וחאלאס !"

ראיתי מעשה זה יזכרתי — מסיים תלמידי בטבלו את ידו במים אחרונים — במעשה שהיה באותו חיל יהודי שבצבא הרוסי אשר נפל בקרב בין הכריו ההרוגים, כשעבר רופא הצבא להבדיל בין החיים והמתים רשם עליו "אות מיתה" ואולם כשבאו הקברנים ונטלו אותו לקבורה נתעורר ואמר להם : הן חי אני, חי, תנו לי לקום וללכת לדרכי ולמה תאספוני בין המתים ?

— זוהי חוצפה יהודית — גערן בו הנושד אים הרוסים — חפץ אתה להתנגד לדעת הרופא הצבאי אשר רשם עליך כי מת אתה, בר מינך, ואתה מעיז לומר החיפך ? ז"ר !... — תל אביב מאפיש ! "מאלמט יוק !"

* * *
ובשעה שאני מוסר את שעורי זה להבחור-הועצער", הגיע אלי שליח מיוחד

ומסר לי מכתב מתל-אביב, שהנני מכנים מיד תחת מכתב הדפוס ככתבו וכלשונו ממש :

ב"ה תל-אביב, עש"ק פרשת בלק לרבנו המופלג בתורה וביראה רב ועזמות שליט"א !

בה בשעה שמבצצים ועולים במחננו גדודים שלמים של צעירים וצעירות ללחם מלחמת שפתנו העברית ולהגן עליה בפני אויביה מבית ומחוץ, בה בשעה קם הגולם מפראג" לתהיה, אחרי שהמהר"ל כבר המית אותו פעמים (פעם בתיאטרון, ציון" בירושלם ופעם בגן, ערו" בתל-אביב) וסדר קבוצת משהקים דרמטיים, ובעזרת ה"פרקציה" הידר עה יתנו באפן מסודר (ולע"ע בהשאי) חזיונות ב"אידיש", כלומר בלח"ק של ה"בל-שוים" שלנו, וליתר תקף ועז הלכו הני בריוני (כך מספרים מפה לאזן) אל המושל ולמדו אתו פרק בהלכות, קוגסט אין פרוי" (האמנות היא חפשית) והוכיחו לו באותות ובמופתים שהוא צריך להגן עליהם בפני ה"תעבראיסטים" ובפני השפה הרשמית שלנו בארץ, עד זיבלא" בתריתא, כלומר עד הקץ והאחרון פן יבואו חלילה דוקא בשעת מעשה ויסתערו עליהם בתרועת מלחמה, והמושל, איש טוב מטבעו, לא אמר : "לאו" ובמוצש"ק העברה, לאחר תבדלה בין לשון קדש לחול, הועמדה פלוגה שלמה של שומרי זרנון מטעם הרשות על יד אולם לורנץ, מקום ההצגה

(כך מספרים, אני בעצמי לא הייתי שם בשעת מעשה) ולהשגיח בעינא-פקיחא לבל יאונה הלילה שום נזק למקה וממכר" (מין הזיון) של ל. קוברין מאמריקה ואי"ה בשבוע הבעל"ט גזכה גם ל"דמעות אים", אבל במקום אחר בכדי לבלבל את השטן אשר יפריע.

כשאך נודע הדבר לחברי, הגדוד" העברי שלחו מיד שליחים ומרגלים לכל פנות תל-אביב, לרגל ולהודע באיזה מקום ת ההצגה הבאה כדי שיוכלו לשפר ה"שמחה" בתופים ובמהולות, בקריאות חלוקת פתקאות : "יהודי, דבר עברית ועוד כליריזי מסוכנים כאלה... יש אומרים לשלח גם, פטיציה" לועד תל אביב לבער את הרעה הזאת מקרב העיריה העברית ול" הוציא את הגולם" וחבריו אל מחוץ למחנה.

ואנו תלמידיך הרבים, רבנו היקר החלטנו לפנות אל כבוד תורתך בבקשה גמורה שתשתדל, בהמהר"ל מפראג בשעתה להוציא במקום הנחוי ובמהרה בימינו את השם המפורש" מהגולם" הזה, שלא יזכה לקום אפילו תחית-המתים בארצנו העברית וה' ישמרנו ואת שפתנו מכל צרה וצוקה ומכל מיני, פרקציות" וריאקציות בארצנו אמן !

תלמידו הותיק ר' וועלוועלי עז מות